

Sygn. akt *XVII AmE 209/17*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 sierpnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	<i>Sędzia SO Anna Maria Kowalik</i>
Protokolant –	sekr. sąd. Wioleta Donoch

po rozpoznaniu 7 sierpnia 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **K. K.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 10 maja 2017 r. Nr (...)

1. oddala odwołanie;
2. zasądza od K. K. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Anna Maria Kowalik

Sygn. akt XVII AmE 209/17

UZASADNIENIE

Decyzją z 10 maja 2016 roku nr (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (dalej: Prezes URE, pozwany), na podstawie art. 168 pkt 11 i art. 170 ust. 4 pkt 1 oraz art. 169 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 9 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2015 r., poz. 478 z późn. zm., dalej „ustawa o OZE”) oraz na podstawie art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r., poz. 23 z późn.zm.) w związku z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2017 r., poz. 220 ze zm.) (dalej p.e.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej Przedsiębiorcy: K. K. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...) D." z siedzibą w R., orzekł że Przedsiębiorca: K. K. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą: (...) D." z siedzibą w R. naruszył art. 9 ust. 1 pkt 7 ustawy o odnawialnych źródłach energii, w ten sposób, iż nie przedłożył Prezesowi URE w terminie 30 dni od zakończenia I (pierwszego) kwartału 2016 r. sprawozdania kwartalnego, zawierającego informacje wymienione w art. 9 ust. 1 pkt 5 ustawy o odnawialnych źródłach energii, za I (pierwszy) kwartał 2016 r. i za działania opisane w pkt 1 wymierzył temu Przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 10 000 zł.

Od powyższej Decyzji K. K. wniósł odwołanie (odwołanie powoda k. 11- 24 akt sąd.). Zaskarżając Decyzję w całości wniósł o jej uchylenie w całości albo zmianę poprzez obniżenie wysokości wymierzonej kary pieniężnej.

Zaskarżonej Decyzji zarzucił naruszenie:

- art. 174 ustawy o odnawialnych źródłach energii poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie i uznanie, że w niniejszej sprawie nie zaistniały przesłanki umożliwiające odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej lub obniżenia wysokości kary pieniężnej, podczas gdy takie przesłanki zaistniały,

- art. 168 ustawy o odnawialnych źródłach energii poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie i uznanie, że nałożenie kary w wysokości 10 000 zł realizuje cel jakim jest zdyscyplinowanie do wypełnienia obowiązków, podczas gdy celowym jest miarkowanie tej kary.

W uzasadnieniu odwołania powód wskazał, że prowadził dokumentację zgodnie z art. 9 ust. 1 pkt 5 ustawy o OZE. Przyznał, że faktycznie sprawozdanie za I kwartał 2016 r., o którym mowa w art. 9 ust. 1 pkt 7 ustawy o OZE, złożył dopiero wraz z pismem przesłanym po wezwaniu organu 5 stycznia 2017 r., jednak podniósł, że to zaniechanie nie było zawinione. Wskazał, że z uwagi na rzeczywiste zaprzestanie prowadzenia działalności polegającej na wytwarzaniu i sprzedaży energii elektrycznej w małej instalacji z końcem 2015 r., osoby odpowiedzialne za wypełnienie obowiązków związanych ze sprawozdawczością z działu księgowego przedsiębiorcy w wyniku nieuwagi przeoczyły konieczność przesłania odpowiednich sprawozdań w terminie do 30 kwietnia 2016 r., kiedy działalność już dawno była zaniechana. Tym niemniej powód zauważył, że niezwłocznie po uzyskaniu od organu informacji odpowiednie sprawozdania zostały przesłane, zatem obowiązek został wypełniony w całości.

Powód podkreślił, iż w styczniu 2016 roku mała instalacja energii elektrycznej została całkowicie wyłączona i przez okres od stycznia 2016 roku do lipca 2016 roku nie wytwarzała i nie produkowała energii elektrycznej. Zaznaczył, iż powyższe potwierdza m.in. dokumentacja księgowa, tj. m.in. faktury wystawione przez (...) S.A. — operatora systemu dystrybucyjnego, do którego sieci przyłączone były jego urządzenia i instalacje. Powód zauważył, że zgodnie z rozliczeniami m.in. za styczeń oraz luty 2016 r. jako nabywca usługi od (...) S.A. opłacał jedynie opłaty stałe i abonamentowe. Poza tym brak jest faktur sprzedaży energii elektrycznej w małej instalacji. Oprócz tego z treści złożonego sprawozdania dotyczącego informacji, o których mowa w art. 9 ust. 1 pkt 5) wynika, że nie wytwarzał w spornym okresie energii elektrycznej, nie sprzedawał jej ani do sieci dystrybucyjnej ani odbiorcom końcowym.

Jednocześnie powód zaznaczył, iż 25 lipca 2016 roku mała instalacja została zdemontowana i sprzedana na rzecz osoby trzeciej. Natomiast w maju 2017 roku powód złożył wniosek o wykreślenie z rejestru wytwórców energii elektrycznej w małej instalacji.

Powód podniósł, iż w jego ocenie nałożona na niego kara w wysokości 10 000 złotych za naruszenie obowiązku związanego z terminowym złożeniem sprawozdania za I kwartał 2016 roku jest nieadekwatna i stanowi nadmierną uciążliwość niepozostającą w proporcji ani do charakteru czynu i skutków naruszenia ani do skali prowadzonej działalności i uzyskiwanych z niej przychodów z tytułu wytwarzania i sprzedaży energii elektrycznej.

Powód wskazał, iż organ w sposób nieprawidłowy zastosował przepisy ustawy o OZE, bowiem zgodnie z art. 174 tej ustawy, ustalając wysokość kary pieniężnej winien po pierwsze uwzględnić zakres naruszeń, powtarzalność naruszeń lub korzyści finansowe możliwe do uzyskania z tytułu naruszenia. Co więcej organ miał możliwość odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli zakres naruszeń jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek zanim organy powzięły o tym wiadomość.

Tymczasem, w ocenie powoda, organ wymierzając karę nie wziął w ogóle pod uwagę zakresu naruszenia. Biorąc zaś pod uwagę zaistniałą sytuację faktyczną — w szczególności okoliczność, iż faktycznie w spornym okresie powód nie wytwarzał energii elektrycznej z małej instalacji, nie prowadził w tym zakresie sprzedaży oraz nie czerpał żadnych zysków z tej działalności, a wręcz przeciwnie był stratny — zakres naruszenia, tj. m.in. jego waga i stopień uciążliwości naruszenia zdaniem powoda był znikomy. Co więcej, jak podał powód, naruszenie polegające na braku przedłożenia w

terminie sprawozdania nie doprowadziło do uzyskania przez niego jakichkolwiek korzyści — nie doszło do uzyskania ani oszczędności, ani do uzyskania zysków przez przedsiębiorstwo energetyczne. Powód wyprowadził wniosek, iż organ nie wziął pod uwagę tego, że nie powstały korzyści finansowe możliwe do uzyskania z tytułu naruszenia.

Nadto, według powoda, organ nie wziął również pod uwagę skali działalności jego przedsiębiorstwa energetycznego ani wielkości jego przychodów, podczas gdy nie bez znaczenia pozostaje okoliczność, iż działalność ta w okresie 2016 roku nie przyniosła żadnego przychodu, natomiast skala działalności była faktycznie na poziomie zerowym. Naruszenie nie wywołało też negatywnych skutków na rzecz osób trzecich.

Zaznaczył, że charakter i zakres naruszonego obowiązku nie powinien pozostawać bez wpływu na wysokość kary pieniężnej. Wskazał, iż zasadą jest proporcjonalność kar pieniężnych, nakazujących stosowanie środków prawnych, które nie są nadmiernie uciążliwe i pozostają we właściwej proporcji do charakteru czynu oraz skutków naruszenia obowiązujących norm prawnych. Podniósł, że o ile Urząd stoi na stanowisku, iż w niniejszej sprawie nie jest możliwe zastosowanie ust. 2 art. 174 ustawy o OZE i odstąpienie od wymierzania kary, bowiem wykonanie obowiązku nastąpiło po powzięciu przez organ wiadomości o naruszeniu, to w niniejszej sprawie znajduje zastosowanie ust. 1 wymienionego artykułu. Zaistniały bowiem pozytywne przesłanki umożliwiające ustalenie wysokości kary pieniężnej przez organ w wysokości niższej niż 10 000 złotych, a zatem możliwe jest obniżenie kary pieniężnej. Zwrócił również uwagę, że zgodnie z art. 168 ustawy o OZE charakter kar w tym przepisie uwzględniony nie ma charakteru sankcji karnej, jednak w zakresie, w jakim dochodzi do ich wymierzenia, zasady sądowej weryfikacji prawidłowości orzeczenia organu regulacji powinny odpowiadać wymaganiom analogicznym do tych, jakie obowiązują sąd orzekający w sprawie karnej. Oznacza to, że w postępowaniu przed Prezesem URE, którego przedmiotem jest wymierzenie przedsiębiorcy kary pieniężnej, konieczne jest zapewnienie podwyższonego standardu ochrony praw podstawowych przedsiębiorcy, co uzasadnione jest koniecznością zapewnienia w polskim porządku prawnym skuteczności przepisom konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. Z powyższego powód w dalszej kolejności wywiódł, że Prezes URE miał obowiązek uwzględnić stopień szkodliwości czynu, czyli jego wpływ na sytuację konsumentów, konkurentów i środowisko naturalne, stopień zawinienia, dotychczasowe zachowanie ukaranego podmiotu, a także jego możliwości finansowe.

Natomiast, jak wskazał powód, w niniejszym przypadku stopień szkodliwości czynu jest znikomy, czyn nie miał wpływu na sytuację konsumentów, konkurentów ani środowisko naturalne, przy czym powód będąc przedsiębiorcą dotychczas wypełniał wszystkie narzucone mu obowiązki.

Powód wyraził też przekonanie, że kara pieniężna nie powinna wpływać na pogorszenie sytuacji finansowej przedsiębiorcy ani jego płynność finansową, mimo tego ma to miejsce w niniejszej sprawie, gdyż w ocenie powoda zapłata wysokiej, nieadekwatnej do naruszenia i jego skutków kwoty wpłynie negatywnie i pogorszy jego sytuację finansową. Powód zauważył jednocześnie, że zmniejszenie kary nie będzie stało w sprzeczności z jej celem prewencyjnym, represyjno- wychowawczym, ponieważ już sam fakt wszczęcia przeciwko niemu postępowania administracyjnego w przedmiotowej sprawie sprawił, że ten cel został wypełniony.

Pozwany złożył odpowiedź na odwołanie, w której wniósł o jego oddalenie oraz przeprowadzenie dowodu z dokumentów zgromadzonych w aktach administracyjnych na okoliczność twierdzeń zawartych w uzasadnieniu zaskarżonej Decyzji.

W toku rozprawy, która odbyła się 7 sierpnia 2019 r. pozwany złożył również wniosek o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Rozpoznając odwołanie Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

K. K. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w R. w dniu 07 maja 2015 r. został wpisany do rejestru wytwórców energii elektrycznej w małej instalacji pod nr (...) (zaświadczenie o wpisie do rejestru, k. 9 akt sąd.).

W styczniu 2016 r. należąca do Przedsiębiorcy mała instalacja energii elektrycznej została wyłączona i do lipca 2016 r. nie wytwarzała energii elektrycznej (okoliczności bezsporne, faktury k. 20- 23 akt sąd.).

Przedsiębiorca nie przedłożył Prezesowi URE sprawozdania kwartalnego, o którym mowa w art. 9 ust. 1 pkt 7 ustawy o OZE, zawierającego informacje wymienione w art. 9 ust. 1 pkt 5 tej ustawy, za I kwartał 2016 r. w terminie 30 dni od zakończenia I (pierwszego) kwartału 2016 r. (notatka służbowa z dnia 22 listopada 2016 r., k. 1- 6 akt adm.).

25 lipca 2016 r. mała instalacja została zdemontowana i sprzedana przez Przedsiębiorcę (faktura k. 17 akt sąd.).

Pismem z 23 listopada 2016 r. Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej, w związku z nieprzedłożeniem sprawozdania kwartalnego, o którym mowa w art. 9 ust. 1 pkt 7 ustawy o OZE, zawierającego informacje wymienione w art. 9 ust. 1 pkt 5 tej ustawy, za I kwartał 2016 r. Ponadto Prezes URE wezwał Przedsiębiorcę do złożenia w terminie 10 dni od doręczenia pisma szczegółowych wyjaśnień w tej sprawie, wniosków dowodowych a w szczególności do przedstawienia informacji dotyczących przyczyn niewywiązania się z obowiązku w zakresie przedłożenia Prezesowi URE rzeczonego sprawozdania kwartalnego oraz zwrócił się o przesłanie uwierzytelnionych kopii dokumentów umożliwiających ustalenie przychodów Przedsiębiorcy uzyskanych w poprzednim roku podatkowym (sprawozdanie finansowe, bilans) według stanu na dzień 31 grudnia 2015 r. (zawiadomienie k. 7 akt adm.; z.p.o. k. 8 akt adm.).

Kolejnym pismem z 22 grudnia 2016 r. (zawiadomienie k. 9 akt adm.), odebrany 3 stycznia 2017 r. (z.p.o. k. 10 akt adm.) Przedsiębiorca został powiadomiony o zebraniu materiału dowodowego w sprawie wymierzenia mu kary pieniężnej oraz poinformowany o możliwości zapoznania z tymże materiałem.

W reakcji na powyższe Przedsiębiorca przesłał sprawozdania kwartalne, o których mowa w art. 9 ust. 1 pkt 7 ustawy o OZE, w tym sprawozdanie za I (pierwszy) kwartał 2016 r., zawierające informacje wymienione w art. 9 ust. 1 pkt 5 tej ustawy (sprawozdania k. 11- 14 akt adm.).

Pismem z 16 stycznia 2016 r. Prezes URE powtórnie zawiadomił Przedsiębiorcę o zebraniu materiału dowodowego w sprawie oraz możliwości zapoznania z tymże materiałem w terminie 7 dni od otrzymania zawiadomienia, jak też po zakończeniu postępowania (zawiadomienie k. 15 akt adm.). Przedmiotowe zawiadomienie doręczono Przedsiębiorcy w dniu 25 stycznia 2017 r. (z.p.o. k. 16 akt adm.).

10 maja 2017 r. została wydana zaskarżona Decyzja, w której Prezes URE stwierdził, że Przedsiębiorca naruszył art. 9 ust. 1 pkt 7 ustawy o OZE, za co wymierzył mu karę pieniężną w wysokości 10 000 zł (Decyzja k. 19- 21 akt adm.). Odpis Decyzji został doręczony w dniu 15 maja 2017 r. (z.p.o. k. 22 akt adm.).

Na wniosek Przedsiębiorcy z 16 maja 2017 r. (wniosek k. 8, 16 akt sąd.) wykreślono Przedsiębiorcę z rejestru wytwórców energii w małej instalacji 19 maja 2017 r. (zaświadczenie o wykreśleniu wpisu do rejestru, k. 7 akt sąd.).

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zwążył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 9 ust. 1 pkt 7 ustawy o OZE wytwórca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie małych instalacji jest obowiązany przekazywać Prezesowi URE sprawozdania kwartalne zawierające informacje, o których mowa w pkt 5, w terminie 30 dni od dnia zakończenia kwartału. Zgodnie z art. 9 ust. 1 pkt 5 tej ustawy chodzi tu o informacje dotyczące łącznej ilości:

- a) energii elektrycznej wytworzonej z odnawialnych źródeł energii w małej instalacji,
- b) energii elektrycznej sprzedanej sprzedawcy zobowiązanemu, o którym mowa w art. 40 ust. 1, która została wytworzona z odnawialnych źródeł energii w małej instalacji i wprowadzona do sieci dystrybucyjnej,
- c) zużytych paliw do wytwarzania energii elektrycznej w małej instalacji oraz rodzaju tych paliw,
- d) energii elektrycznej sprzedanej odbiorcom końcowym,

które wobec nakazu zawartego w tym przepisie muszą być przez wytwórcę dokumentowane.

Obowiązek z art. 9 ust. 1 pkt 7 ustawy o OZE dotyczący przekazywania Prezesowi URE sprawozdania kwartalnego zawierającego stosowne informacje ciążył na powódzie jako wytwórcy wpisanym do rejestru wytwórców energii w małej instalacji, z faktu na deklarowanie wytwarzania energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych w małej instalacji. Jak wynika bowiem z treści art. 7 powołanej ustawy tego typu działalność gospodarcza w zakresie wytwarzania energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii w małej instalacji, zwana dalej "działalnością gospodarczą w zakresie małych instalacji", jest działalnością regulowaną w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej i wymaga wpisu do rejestru wytwórców wykonujących działalność gospodarczą w zakresie małych instalacji, zwanego dalej "rejestrem wytwórców energii w małej instalacji".

Podkreślenia wymaga, że brak wytworzenia energii z odnawialnego źródła w danym okresie sprawozdawczym stanowi informację sprawozdawczą pozyskiwaną przez regulatora. Ustawodawca zobowiązał wszak w sposób modelowy normą abstrakcyjną każdego wytwórcę do spełnienia obowiązku bez wezwania, celem pozyskania danych z rynku. Ustawa nie przyznaje wytwórcy uprawnień do zwolnienia się z obowiązku jeżeli w sprawozdaniu kwartalnym, o którym mowa w art. 9 ust. 1 pkt 7 wykazano by brak wytworzenia energii w małej instalacji.

Istotnym jest przy tym, że powód pomimo zaskarżenia Decyzji nie kwestionował objęcia tym obowiązkiem, tak jak faktu jego naruszenia. Bezsprzeczne jest, iż powód nie złożył- stosownie do nakazu zawartego w art. 9 ust. 1 pkt 7- sprawozdania kwartalnego zawierającego informacje wymienione w art. 9 ust. 1 pkt 5, za I kwartał 2016 r. w terminie 30 dni od zakończenia I (pierwszego) kwartału 2016 r. Rzeczony sprawozdanie powód przedłożył bowiem dopiero 5 stycznia 2017 r. a więc po upływie ustawowego terminu. Jak wynika zaś ze zgromadzonego materiału większość wytwórców zrealizowała przedmiotowy obowiązek terminowo.

Wobec tego do stwierdzonego naruszenia zastosowanie ma art. 168 pkt 11 ustawy o OZE, który stanowi, iż karze pieniężnej podlega ten, kto nie przedkłada w terminie Prezesowi URE sprawozdania, o którym mowa w art. 9 ust. 1 pkt 7, lub podaje w tym sprawozdaniu nieprawdziwe informacje. Odpowiedzialność z tytułu naruszenia obowiązków wynikających z przepisów ustawy o odnawialnych źródłach energii podobnie jak ustawy prawo energetyczne, ma co do zasady charakter obiektywny tj. nie wymaga wykazania winy umyślnej lub nieumyślnej karanego podmiotu. Dla stwierdzenia naruszenia przez wytwórcę ciążącego na nim obowiązku, wystarczające jest zatem ustalenie, że dany podmiot zachował się w sposób sprzeczny z wiążącym go nakazem lub zakazem. Jak wynika natomiast z ustalonego stanu faktycznego Przedsiębiorca bezsprzecznie nie wypełnił nakazu z art. 9 ust. 1 pkt 7 przez co zaktualizowały przesłanki wymierzenia kary pieniężnej zawarte w art. 168 pkt 11 ustawy o OZE, toteż Prezes URE podjął słuszną decyzję o nałożeniu na Przedsiębiorcę kary pieniężnej.

Odpowiedzialność określona w art. 168 pkt 11 została zliberalizowana przez ustawodawcę w art. 174 ust. 2 ustawy o OZE poprzez przyznanie organowi regulacyjnemu uprawnień do odstąpienia od wymierzenia kary, gdy wytwórca zachował się sprzecznie z normą ustawy o OZE, lecz zmienił swoje zachowanie (zrealizował obowiązek) zanim organ regulacyjny powziął o tym wiadomość i o ile zakres naruszenia był znikomy. Brzmienie przepisu art. 174 ust. 2 wskazuje jednoznacznie, że zastosowanie tej instytucji wymaga łącznego spełnienia obu przesłanek wymienionych w przepisie. Nadto ustawodawca użył w nim sformułowania, iż organ „może” odstąpić od wymierzenia kary, wskazując na uznaniowy charakter tej instytucji.

W niniejszej sprawie nie można automatycznie uznać, że zakres naruszenia był znikomy wobec tego, że powód od 2016 r. nie wytwarzał energii elektrycznej w małej instalacji, nie prowadził w tym zakresie sprzedaży, nie czerpał zysków z tej działalności, ponieważ negatywnym skutkiem zaniechania przekazania odpowiedniej informacji w ramach sprawozdania kwartalnego przez Przedsiębiorcę był brak danych branych pod uwagę przez organ w ramach jego działalności regulacyjnej. Ostatecznie kluczową dla podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary jest okoliczność, że do zrealizowania obowiązku sprawozdawczego doszło dopiero na skutek zawiadomienia powoda przez Prezesa URE o wszczęciu postępowania administracyjnego. Nie została zatem spełniona również druga z przesłanek wymienionych w art. 174 ust. 2 ustawy o OZE, co przesądza o niedopuszczalności odstąpienia od wymierzenia kary.

Podobnie wymieniane przez powoda w odwołaniu okoliczności jak choćby: nieprodukowanie energii, nieuzyskiwanie jakichkolwiek korzyści, skala działalności, brak przychodu, wpływu naruszenia na sytuację konsumentów, konkurentów, środowisko naturalne, wypełnianie dotychczas ustawowych obowiązków (jako nie wzięte pod uwagę przez Prezesa URE), nie mogą przesądzać o wymiarze kary, albowiem w myśl art. 170 ust. 4 pkt 1 ustawy o OZE wysokość kary pieniężnej m.in. w przypadku określonym w art. 168 pkt 11 wynosi 10 000 zł. Tak więc za ten rodzaj naruszenia jakiego dopuścił się powód kara została określona wprost kwotowo w ustawie. W konsekwencji Prezes URE nie miał możliwości ustalenia jej na innym poziomie, w tym jej obniżenia. Wprawdzie jak stanowi art. 174 ust. 1 ustawy ustalając wysokość kary pieniężnej, organ uwzględnia zakres naruszeń, powtarzalność naruszeń lub korzyści finansowe możliwe do uzyskania z tytułu naruszenia, jednak ustalenie w art. 170 ust. 4 pkt 1 ustawy o OZE szttywnej wysokości kary w przypadku z art. 168 pkt 11 wyklucza możliwość jej miarkowania. Kara w danej wysokości nie może zatem, wbrew stanowisku powoda, zostać uznana za nieadekwatną, nadmiernie uciążliwą, nie pozostającą w proporcji do charakteru czynu i skutków naruszenia.

Na marginesie więc tylko dodać można, że powód tych wszystkich kwestii, które jego zdaniem przemawiały za obniżeniem kary nie powołał w toku postępowania administracyjnego, ograniczając się wyłącznie do przesłania sprawozdania za 2016 r. po drugim piśmie skierowanym przez Prezesa URE, mimo, że w pierwszym z nich został wezwany do złożenia w terminie 10 dni od doręczenia pisma szczegółowych wyjaśnień w tej sprawie, wniosków dowodowych a w szczególności do przedstawienia informacji dotyczących przyczyn niewywiązania się z obowiązku w zakresie przedłożenia Prezesowi URE sprawozdania kwartalnego. Powód nie przedłożył również w ogóle uwierzytelnionych kopii dokumentów umożliwiających ustalenie przychodów Przedsiębiorcy uzyskanych w poprzednim roku podatkowym, o które zwracał się organ, podczas gdy w odwołaniu zarzucił, że nadmierna kara pieniężna wpłynie negatywnie na jego sytuację majątkową, a z założenia nie powinna zagrażać płynności finansowej podmiotu.

Odnosząc się zaś do kwestii, iż z dniem 14 lipca 2018 r. na mocy art. 1 pkt 59 lit. a tiret pierwsze ustawy z dnia 7 czerwca 2018 r. o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 1276) kara pieniężna w przypadku z art. 168 ust. 11 ustawy o OZE została obniżona do kwoty 1 000 zł, wskazać trzeba, że Prezes URE prawidłowo orzekł w niniejszej sprawie w oparciu o stan prawny aktualny w dacie wydania zaskarżonej Decyzji, zaś Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów rozpoznając sprawę z odwołania od Decyzji Prezesa Urzędu badał czy Decyzja ta odpowiadała prawu na moment jej wydania i zweryfikował ją pozytywnie.

W sprawach z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu należy bowiem co do zasady brać za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili orzekania przez Prezesa Urzędu. Z orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, iż w sprawach dotyczących administracyjnych kar pieniężnych nakładanych na podstawie ustaw regulacyjnych "zasadniczo cezurę dla ustalenia stanu faktycznego i prawnego stanowi data wydania decyzji (wyroki Sądu Najwyższego z 4 marca 2014 r., III SK 35/13; z 5 marca 2015 r., III SK 8/14)" (postanowienie SN z 2 marca 2016, sygn. akt III SK 11/15). Fakt zmiany przepisów po wydaniu decyzji przez Prezesa Urzędu jest irrelevantny i nie może stanowić podstawy dla uchylenia decyzji Prezesa Urzędu (tak Sąd Apelacyjny w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z 5 grudnia 2018 r. VII AGa 1709/18, LEX Omega).

Biorąc powyższe względy pod uwagę, uznając, że kara pieniężna została ustalona we właściwej wysokości, Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia, oddalił wniesione przez powoda odwołanie na podstawie art. 479⁵³ § 1 kpc.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na mocy art. 98 i 99 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Stronie pozwanej jako wygrywającej spór, Sąd przyznał więc od powoda zwrot kosztów wynagrodzenia pełnomocnika procesowego w wysokości 720 zł, ustalonego na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).

SSO Anna Maria Kowalik